

15-16 HAZİRAN VE AKİF YILMAZ

Aydınlık Gazetesi, 22 Ağustos 2017

Yıldırım Koç

15-16 Haziran 1970 günleri İstanbul ve Kocaeli’de yaklaşık 100 bin işçinin protesto gösterileri oldu. Amaç, 274 sayılı Sendikalar Kanunu’nu değiştirerek DİSK’in faaliyetlerini zorlaştırmaktı.

Akif Yılmaz’ın bu tarihte daha ilkokul diploması bile yok. Ancak o yıllarda sosyalist gençler işçilerle ilgileniyor, onları tiyatrolara, sinemalara götürüyor. Ancak Akif Abi o yıllarda kendisini sağcı kabul ediyor ve Adnan Menderes hayranı.

Ancak kişiliğindeki başkaldırı özelliği, haksızlıklara boyun eğmeyip direnme anlayışı onun sınıf mücadelesinde kendini geliştirmesini sağlıyor.

Bu arada İstanbul’da o yıllarda işçi yatağı olan Silahtarağa’da İşçi Köylü Gazetesi Bürosu’na gidiyor ve orada Hüseyin Karanlık ve İbrahim Kaypakkaya ile tanışıyor, sosyalist yayın organlarını okumaya başlıyor.

Akif Abi 15-16 Haziran 1970 günü yaşadıklarını şöyle anlatıyor:

İŞÇİLER SOKAĞA DÖKÜLDÜ

“DİSK’in önünü kesmek için kanun teklifi verdiler. Yüzde 10 barajı koydular. İşçi hakları elden gidiyor, diye propaganda başladı. Sungurlar Kazan Fabrikası, Demirdöküm Fabrikası Elektrometal, Çelik Endüstrisi gibi orta büyüklükte fabrikalar vardı. Sokağa döküldü işçiler. Sungurlar Kazan Fabrikası işçileri toplanıp bizim fabrikanın önüne geldiler. ‘İşçiler dışarı’, dediler. Biz de şalteri indirip yürüyüşe katıldık. Tüm işyerleri, sendikasına bakmaksızın, ayaklandık. Topkapı Silahtarağa, Çayırova ve Levent’ten dört koldan işçiler yürüyüşe başladı.

İŞÇİLER MEYDANLARA HAKİM OLDU

“İşçiler gerçek anlamda meydanlara hakim olmuştu. Herkes tam bağımsız Türkiye sloganında birleşiyordu. İki gün üretim durmuştu. İnsiyatif işçilerin eline geçti. Polisin gücü yetmedi. Ordu devreye girdi. Ordu ile işçi birbirine çok saygılı müdahale etmiyor. Eyüp camisinin arkasında dar alana gelince bir albay ‘süngüyü tak hücum’ diye talimat verdi.

“Meydan ‘Olur mu böyle olur mu, kardeş kardeşi vurur mu, kahrolası diktatörler, bu dünya size kalır mı’ diye sloganlarıyla ve marşlarla inledi.

“Sabah işe gelen işveren ve işveren vekilleri, duvar diplerinde kısırıldı. Sinmişler, kafalarını kapatmışlar duvar diplerinde.

“Bu şekilde işçiler meydanlara hakim oldu. Hatta şöyle bir espri yaparlar. Divan otelindeki bir arkadaşım anlattı. Levent’ten Şişli’ye gelen işçiler toplum polisi otobüsleriyle karşılaşmışlar. Başlarında beyaz miğferle üç polis dörtnala kaçıyorlar. Diğer polisler, ‘ne oldu?’ diyor. Onlar da ‘işçiler geliyor’, deyip kaçıyorlar. Divan oteli müdürü, işçilerin eline pankartlar yazmış, ‘işçiler kardeştir’, diye, korkusundan. Bu şekilde bir oyun oynamış.

PATRONLAR ÇOK KORKTU

“Ben fabrikada patronu denemek için üçüncü gün çıktım, ‘Temel Bey, ortalık yatıştı çalışalım’, dedim. ‘Deli misin sen?’ dedi. ‘Fabrikayı havaya mı uçurtacaksın?’ dedi.

“‘Ordu millet elele’, ‘Tam Bağımsız Demokratik Türkiye’, o günkü DevGenç’in sloganları bunlar. Ne kadar da isabetli. Bugün biz hâlâ bunlara inanıyoruz. Tam Bağımsız Demokratik Türkiye.”

Akif Abi 15-16 Haziran günleri işçi sınıfının o büyük gücünü tadıyor, o güce katkıda bulunuyor. O süreci şöyle değerlendiriyor:

“Bu ilahi güç nedir? diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ordunun, polisin, hakimin, önünde duramadığı bir güç vardı, hissedilir biçimde. Farkettim ki bu ‘üretimden gelen güç’tü. Bu, beni araştırmaya itti. ‘Üreten güç yönetmelidir’ tezine ulaştığımda da siyasete girmeye karar verdim. Bende haksızlığa karşı doğal bir duyarlılık vardı bilinçsizce. Bu zamanla sınıf duyarlılığına dönüştü.”